

Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини

Г. В. Ткачук, Н. М. Стеценко

**Методичні рекомендації до
написання курсових робіт з методики
навчання інформатики**

Умань

Видавничо – поліграфічний центр «Візаві»

2013

УДК 004 (072)

ББК 73p30

Т 48

Рекомендовано до друку науково-методичною радою фізико-математичного факультету (протокол № 3 від 20 вересня 2012 р.)

Рецензенти:

Пашенко Д. І. – доктор педагогічних наук, професор, завідувач кафедри загальної педагогіки, педагогіки вищої школи та управління;

Гедзик А. М. – доктор педагогічних наук, професор, завідувач кафедри професійної освіти та комп'ютерних технологій Уманського державного педагогічного університету імені Павла Тичини.

Т 48 **Ткачук, Г. В.** Методичні рекомендації до написання курсових робіт з методики навчання інформатики / Г. В. Ткачук, Н. М. Стеценко. – Умань : Видавничо – поліграфічний центр «Візаві», 2013. – 20 с.

Методичні рекомендації до виконання та захисту курсової роботи з методики навчання інформатики містять загальні положення щодо організації підготовки курсової роботи, детальний опис всіх структурних елементів роботи, вимоги до її оформлення. Описується порядок та процедура захисту роботи, наводяться зразки документів, що використовуються при підготовці курсової роботи.

УДК 004 (072)

ББК 73p30

© Г. В. Ткачук, Н. М. Стеценко 2013

I. ОРГАНІЗАЦІЯ ПІДГОТОВКИ КУРСОВОЇ РОБОТИ.....	4
1.1. Загальні положення.....	4
1.2. Графік підготовки курсової роботи	4
II. ЕТАПИ НАУКОВОГО ДОСЛІДЖЕННЯ	5
2.1. Підготовчий етап	5
2.2. Інформаційний етап	6
2.3. Етап реконструкції.....	10
2.4. Пояснювальний або теоретичний етап	11
III. СТРУКТУРА РОБОТИ.....	11
3.1. Написання тексту курсової роботи	11
3.2. Бібліографічний опис книги.....	13
IV. ВИМОГИ ДО ОФОРМЛЕННЯ РОБІТ	14
4.1. Загальні вимоги до оформлення роботи	14
4.2. Типові помилки при оформленні роботи	15
V. ЗАХИСТ РОБОТИ	16
5.1. Порядок захисту курсової роботи	16
5.2. Оцінювання курсової роботи	16
Додатки	18

I. ОРГАНІЗАЦІЯ ПІДГОТОВКИ КУРСОВОЇ РОБОТИ

1.1. Загальні положення

Курсова робота – це вид самостійної і науково-дослідної роботи студента, що виконується з метою закріплення, поглиблення, і узагальнення знань, отриманих під час навчання та їх застосування до комплексного вирішення конкретного фахового завдання.

У процесі виконання курсової роботи значно розширюється науково-теоретичний кругозір з обраної проблеми, удосконалюються навички самостійного вивчення навчально-методичної літератури, уміння аналізувати й узагальнювати педагогічний досвід, засвоюється методика наукового дослідження.

Перший і відповідальний момент – вибір теми. Студент вирішує, яка з тем його найбільше цікавить, як вона пов'язана з досвідом його роботи і спілкування з дітьми, із проблемою, над якою працює методичне об'єднання вчителів базової школи. Вибравши тему, варто визначити конкретні завдання курсової роботи, її структуру, логіку самого процесу пошуку матеріалу, аналізу літератури, а також напрямок педагогічного дослідження.

1.2. Графік підготовки курсової роботи

Курсова робота з методики навчання інформатики виконується у 9 семестрі.

До кінця 8 семестру студенти мають можливість подавати власні пропозиції до тематики курсових робіт на розгляд відповідної кафедри. Після того, як розгляд пропозицій студентів і затвердження тем відбулися, студенти можуть вибирати теми лише зі списку, запропонованого кафедрою.

- Тиждень самостійної праці (як правило, перша половина жовтня) повинна завершитися затвердженням планів та бібліографії до курсових робіт.

- На початку листопада студенти подають на кафедру перший варіант роботи.

- Кінець листопада (початок травня), як правило, є терміном подачі остаточного (виправленого) варіанту роботи.

- Протягом грудня керівник перевіряє курсові роботи і відбуваються захисти курсових робіт (відповідно до графіку, затвердженого деканатом), за результатами яких автори кращих курсових робіт отримують можливість представити їх на щорічній студентській науковій Інтернет-конференції «Комп'ютери у навчальному процесі».

Порушення згаданих термінів автоматично означає зниження оцінки.

II. ЕТАПИ НАУКОВОГО ДОСЛІДЖЕННЯ

У сучасній методології прийнято виділяти такі **етапи наукового дослідження**:

1. Вибір теми і формулювання дослідницького завдання (підготовчий етап).
2. Пошук джерел та літератури, опрацювання матеріалів (інформаційний).
3. Встановлення фактів, їхня верифікація (етап реконструкції).
4. Інтерпретація фактів, встановлення зв'язків і залежностей між подіями і явищами (аналітичний).
5. Написання тексту роботи.
6. Оформлення курсової роботи.

2.1. Підготовчий етап

Обираючи тему, варто враховувати й деякі універсальні правила: тема повинна бути достатньо вузькою, щоб була можливість розглянути її більш чи менш повно у межах роботи відносно невеликого обсягу. Однак вона повинна бути водночас і достатньо важливою, вартою уваги дослідника. Матеріали для дослідження теми можна отримати в бібліотеці ВНЗ, в інших бібліотеках міста, або через доступ в Інтернет. Вибирати теми варто в межах власної компетенції; тема повинна цікавити студента, або, принаймні, містити певний аспект, який викликає у нього особливий інтерес.

Тема курсової роботи є ширшим поняттям, порівняно з дослідницьким

завданням. Якщо тема роботи окреслює певний феномен чи сюжет, на який спрямована увага студента, то дослідницьке завдання повинно максимально точно передати дослідницький задум, який автор намагається втілити у межах своєї праці. Дослідницьке завдання може містити наступні структурні елементи: запитання, проблема, гіпотеза.

2.2. Інформаційний етап

Цей етап передбачає пошук необхідної літератури у бібліотеках, архівах, Інтернеті та її опрацювання. Фрагменти документів та наукової літератури, які студент згодом планує використати у тексті курсової, зберігаються у вигляді нотаток. *Нотатки* виконують на окремих картках, намагаючись дотримуватися принципу “один сюжет - один аркуш”. Дослідникам дуже допомагає звичка зазначати у верхній частині картки джерело, з якого походить матеріал, а на полях – т.зв. “ключове слово”, що допомагає пригадати, якій події, сюжетові чи особі присвячено даний фрагмент. Ще більше зусиль і часу варто інвестувати у зберігання бібліографічної інформації. До бібліографічної картки вносять відомості про автора, повну назву видання, типографську інформацію, а також локалізацію книги – бібліотеку чи приватну збірку в якій вона зберігається. Остання інформація виявиться дуже важливою, якщо виникне необхідність повторно звернутися до певних джерел, наприклад, щоб уточнити цитату.

Крім того, на полях листка-картки по ходу виписки корисно робити позначки, що допоможуть зорієнтуватись при повторному звертанні до цього тексту. Загальноприйнятими позначками є такі:

! – повна згода з тим, про що мова йде в тексті;

? – незгода з автором, сумнів;

?! – здивування, подив;

NB – досить важливо;

V – важливо, варто помітити;

≈ – цікаво, може знадобитися.

Дуже добре, коли студент має можливість вести електронну бібліографічну картку.

Аналіз зібраного матеріалу передбачає його сортування і критичну оцінку. Важливо дотримуватися певної техніки такого дослідження, яка дозволяє досягнути економії часу та зусиль. Передусім потрібно встановити наукову вартість кожної окремої позиції зібраної літератури (не лише «універсальну», а швидше вартість щодо конкретної теми та завдань роботи). Ця вартість визначає і порядок аналізу цієї літератури. Одночасно, слід мати на увазі, що новіші праці, як правило, є повнішими і точнішими.

Окремо слід відзначити випадки, коли студентське дослідження присвячене поглядам або вченню якогось автора на основі вивчення відповідних документів. Якщо це так, то аналізуючи матеріал, можна поділити його на наступні три групи:

- 1 Джерела, тобто праці основного автора роботи, його співавторів, біографічні документи, і т. д; офіційні документи.
- 2 Дослідження, тобто праці написані на цю тему на основі джерел.
- 3 Допоміжна література (словники, довідники, енциклопедії).

Звернення до праць інших авторів є абсолютно універсальною практикою. Цим зверненням можна продемонструвати, що висловлену думку поділяють відомі та авторитетні дослідники. Можна використати працю відомого автора як приклад – такий підхід є особливо продуктивним, коли порівнюються дві і більше позиції. Звернення до думок, фактів, сюжетів, викладених у працях попередників, дозволяє помістити курсову роботу у контекст певної наукової дискусії, пов'язати її із ширшими темами і сюжетами. Таким чином можна покритикувати тих авторів, з поглядами яких автор курсової роботи не погоджується. Використовувати праці інших авторів можна шляхом *цитування, перепарфразовування, або узагальнення.*

При виконанні дослівних виписок, які пізніше у тексті можуть стати цитатами, потрібно бути особливо обережними. Переписувати потрібно дослівно, включно з помилками і знаками пунктуації. Вдаються, як правило, до

дослівного цитування, коли мова джерела є своєрідною, живою, провокативною, або тоді, коли дослівна передача тексту є історично важливою, тобто, до цього способу вдаються тоді, коли зміст цитати може постраждати від перефразовування. Цитування варто звести до мінімуму і вдаватися до нього лише тоді, коли воно справді необхідне. Цитуючи, потрібно дотримуватися кількох формальних правил:

1. Цитата повинна бути дослівною.
2. Цитата не повинна бути надто довгою.
3. Цитата повинна подаватися у лапках і супроводжуватися посиланням на джерело у примітці.
4. Вилучення певних фрагментів, яке дозволяє уникнути довгого цитування, позначається трикрапкою ...
5. Пояснення, які розривають текст цитати, подаються у квадратних дужках – [].

Цитати, які є незавершеним реченням, граматично узгоджуються із авторським текстом.

Цитата у тексті курсової роботи може подаватися у прямій або непрямій формі:

а) пряма форма цитування: Шипович Є.Й. писав: “ У процесі навчання географії велику роль відіграє живе слово вчителя, технічні засоби навчання, різні екранні і наочні посібники, а також спостереження учнів за явищами природи. Що сприяє формуванню географічних уявлень і понять . . . ”.

Три крапки використовуються в разі неповного цитування речення на його початку, всередині, наприкінці.

б) непряма форма цитування:

Під час цитування у непрямій формі в самому реченні дається вказівка на авторство, а далі розкривається зміст думки.

Л.М. Панчешникова вважає, що проблемне навчання характеризується насамперед тим, що вчитель систематично залучає учнів до пошуку розв’язання нових для них проблем.

Посилання.

В залежності від місцезнаходження посилань на авторство у структурі наукової роботи розрізняють під текстовий та закритий спосіб.

Може бути використаний і внутрішньотекстовий спосіб, при якому частина відомостей про джерело подається у масовому тексті, а відсутні дані - після нього.

а) закриті посилання

Якщо після цитати в квадратних дужках подається номер джерела та сторінки, з якої наводиться цитата, такі посилання називаються закритими. Це вид посилань дуже зручний за умови, якщо у автора вже оформлений список використаної літератури.

У посібнику для вчителя Л.М.Картель “Використання малюнка в навчанні географії” визначається: “Можливості схематичного малюнка на уроках географії великі. У деяких випадках він відіграє більшу роль, ніж інші види наочності. Це буває тоді, коли потрібно показати процес у динаміці, виявити елементарні причинно-наслідкові зв'язки або яку-небудь фізико-географічну закономірність” [20, с.4].

б) підтекстові посилання. Цей вид посилань найбільш зручний, оскільки дає можливість відразу ознайомитися із джерелом, яке цитується. В той же час підтекстові посилання значно збільшують обсяг роботи. Інформація про джерело подається у підстрочнику і містить всі елементи опису літератури. Підтекстове посилання та відповідну цитату у тексті пов'язують умовні позначки (як правило, це арабські цифри, рідше – зірочки) на верхній лінії шрифту. У роботі краще використовувати не наскрізну, а посторінкову нумерацію (тобто починаючи з одиниці на кожній окремій сторінці тексту). Якщо кількість посилань невелика, то можна користуватися зірочками. Але у всій роботі повинна бути одна форма позначок: цифри або зірочки.

Коли автор посилається на одне джерело, але наводить з нього кілька цитат, то у кожному наступному випадку можна вказувати “там само” та номер сторінки, з якої цитується матеріал. У випадку, коли посилання подаються

неодноразово а назва джерела дуже довга, допускається наводити її у скороченому вигляді використовуючи “. . .” (три крапки).

Перефразовування, переказування, як правило, становить матеріал для більшої частини тексту курсової роботи. Це означає, що вже на етапі нотаток студент починає писати текст своєї праці. У цьому випадку він намагається передати думку автора якнайближче до оригіналу, але використовуючи власну лексику. Вдаючись до цього способу, потрібно визнати авторство ідеї за допомогою примітки. Кроки, які дозволяють адекватно передати думки чужого тексту і при цьому уникнути плагіату є **наступними**:

- виділити основні ідеї;
- змінити структуру речень;
- використовувати синоніми або слова з подібним значенням, змінювати форми слів.

Узагальнення дає змогу одним реченням передати зміст цілого розділу або цілої авторської праці.

За допомогою перефразовування, узагальнення чи цитування праць інших авторів, автор курсової роботи повинен висловити власну позицію. Таким чином, чужі тексти використовуються для того, щоб підтвердити власну думку, проілюструвати власну позицію, протиставити її думці авторитетів чи продемонструвати слабкість аргументації опонентів. Слід постійно стежити за тим, щоб власна думка не змішувалась у тексті із цитованою. ***Дослівне запозичення чужого тексту, яке не супроводжується посиланням на джерело, називається плагіатом і суворо карається у науковому середовищі. Робота, автор якої допустився плагіату, знімається з розгляду незалежно від стадії підготовки без права її повторного захисту.***

2.3. Етап реконструкції

Даний етап передбачає встановлення фактів. Щоб текст не був лише набором суб'єктивних думок, слід потурбуватися про достовірність фактів. Факти – каркас будь-якого дослідження і тому перевірка їхньої істинності

невіддільна від роботи із довідковим апаратом. Перевірка достовірності інформації, яка зустрічається у джерелах, може вимагати різних розумових операцій. Часом найефективнішими кроками можуть бути звернення до довідкової літератури чи порівняльний аналіз відомостей, які містяться у різних документах. Важливо також вирішити, чи твердження походить із надійного джерела. Тому варто звернути увагу на *репутацію джерела* інформації, а також на *компетентність її автора*. Потрібно звернути увагу на те, *первинним чи вторинним* є джерело, на яке посилається автор. Корисно також знати, які суб'єктивні мотиви могли впливати на висновки автора (релігійні та політичні переконання, особисті та історичні обставини).

2.4. Пояснювальний або теоретичний етап

На цьому етапі створюється власне наукове знання. Якщо попередні етапи були присвячені переважно роботі з емпіричним (фактичним, дослідним) матеріалом, то цей передбачає ряд логічних операцій, спрямованих на його опис, аналіз, пошук зв'язків і залежностей між подіями і явищами. Дослідник намагається осмислити і співставити наявні в його розпорядженні факти, порівняти можливі трактування цих фактів, відстежити тенденції і закономірності. На цьому етапі студент найповніше реалізує своє право на власне розуміння феномену чи сюжету, які є темою курсової роботи. Таке пояснення передбачає застосування певної ідеї, теорії, так званих „позаджерельних” (тобто теоретичних) знань.

При виконанні курсової роботи потрібно дотримуватися певних вимог щодо її написання і оформлення.

Курсова робота повинна складатися із вступу, теоретичної і практичної частини, висновків, списку використаних джерел та додатків.

III. СТРУКТУРА РОБОТИ

3.1. Написання тексту курсової роботи

I. Вступ. У вступі потрібно довести актуальність даної проблеми для педагогічної теорії і практики; вказати, хто з вчених займався цією проблемою; визначити науковий апарат дослідження (довести значущість дослідження, визначити тему, мету, об'єкт, предмет, гіпотезу, завдання та методи дослідження).

II. Основна частина. В ній розкривається зміст теми дослідження.

У **першій частині** – теоретичній – дається аналіз наукової літератури, що включає: а) історико-педагогічний аспект проблеми; б) її філософське і психологічне обґрунтування з позицій педагогічної науки; в) ведучі концепції сучасної педагогічної теорії з даної проблеми. У висновку потрібно чітко виділити опорні теоретичні позиції, з яких потрібно виходити при розробці основних питань теми.

В **другій частині** – практичній (експериментальній) варто описати педагогічний досвід роботи з даної проблеми школи (окремого вчителя), використовуючи матеріали спостережень, бесід із учителями, дітьми, батьками або публікації в педагогічній періодиці. Особливо цінним тут є описання власного педагогічного досвіду або елементів експерименту.

Пропонується, щоб друга частина містила:

а) аналіз масової практики педагогічних працівників (розкрити суттєві недоліки, які є у навчально-виховному процесі навчального закладу та його здобутки, впровадження нових технологій тощо) ;

б) конкретні теоретичні та практичні пропозиції автора щодо вирішення проблеми наукового дослідження;

в) опис методики проведення дослідження;

г) проведення експерименту та аналіз його результативності.

Педагогічний експеримент проводять за такою схемою:

- визначення об'єкта і предмета дослідження;
- з'ясування мети і завдань дослідження;
- висунення робочої гіпотези;
- визначення тривалості, місця проведення експерименту, його обсягу;

- вибір експериментальних і контрольних класів;
- аналіз і розробка необхідних матеріалів для забезпечення проведення експерименту;
- вибір критеріїв оцінки і методів обробки результатів;
- розробка методики спостереження за ходом експерименту;
- аналіз результатів, інтерпретація експерименту, обґрунтування методичних рекомендацій та загальні висновки.

Кожен параграф і розділ слід завершувати лаконічним висновком, який передає його суть.

У **висновках** робиться загальний підсумок дослідження на основі теоретичних узагальнень першої частини і даних експерименту, намічаються шляхи удосконалювання даного аспекту в практиці роботи школи

Під час написання наукової роботи часто виникає потреба посилатися на те чи інше джерело для з'ясування, які матеріали і звідки взято, а які розроблено самостійно. Посилання свідчать про ґрунтовне і правильне опрацювання автором літературних джерел з проблеми дослідження.

Посилання – це цитата і вказівка на джерело, з якого вона наводиться

Список використаних джерел подається після висновків у алфавітному порядку та відповідно до бібліографічного опису джерел.

3.2. Бібліографічний опис джерел

Книга одного автора:

Вітвицька С.С. Основи педагогіки вищої школи : методичний посібник для студентів магістратури / С.С.Вітвицька. – К. : Центр навчальної літератури, 2003. – 316 с.

Книга двох або трьох авторів:

Кушнарєнко Н.М. Організація та методика науково-дослідницької діяльності: підручник / Н.М.Кушнарєнко, В.М.Шейко. – 4-те вид., випр. і доп. – К.: Знання, 2004 – 307 с.

Книга чотирьох і більше авторів:

Современные методы географических исследований: книга для учителя . / К.Н.Дьяконов, Я.Н.Галанина, Н.В.Парашиутин, Т.Н.Бабченко. – М. : Просвещение, 1996. – 207 с.

Стаття з журналу:

Капіруліна С. Міжпредметні зв'язки на уроках географії в модульно-розвивальній системі навчання / С.Капіруліна, Л.Паламарчук // Географія та основи економіки в школі. – 2002. – №3. – С.12-17.

Стаття з видання, що продовжується:

Волинський В.К. Ефективність використання на уроках шкільного технічного центру / В.К.Волинський // Педагогіка. Республіканський науково-методичний збірник. – 1986. – Вип.25. – С 29-33.

Стаття із збірника, що не продовжується:

Жупанський Я. Навчально-краєзнавчі атласи – нова форма географічних моделей території / Я.Жупанський / У зб. : Регіональне географічне краєзнавство: теорія, практика. Матеріали другого Всеукраїнського наукового семінару. – Тернопіль. – 2002. – С. 94-97.

Урядові документи:

Закон України “ Про освіту” // Голос України. – 1996. – 25 квітня.

Електронні ресурси:

УкрМАРК. Національний формат представлення бібліографічних даних [Електронний ресурс] / НБУ ім.Вернадського, НІБ України, Наук.б-ка ім.М.Максимовича Київ. нац.ун-ту ім.Т.Г.Шевченка. – Електрон.дан. (13 файлів). – 2002-2003. – Режим доступу: <http://nbuv.gov.ua/library/ukrmarc.html> - Назва з екрану.

IV. ВИМОГИ ДО ОФОРМЛЕННЯ РОБІТ

4.1. Загальні вимоги до оформлення роботи

Курсова робота повинна бути представлена в електронному вигляді, роздрукована і вкладена в стандартну папку. Середній її обсяг – 30-40 листків з

параметрами сторінки: ліве поле – 3 см, праве – 1,5 см, верхнє – 2 см, нижнє – 2 см., шрифт: Times New Roman, розмір символів: 14, міжрядковий інтервал: 1,5. Обов'язкова нумерація сторінок. Курсова робота починається з титульної сторінки, на якій номер сторінки не ставиться. Зразок оформлення титульної сторінки наведено у *Додатку А*. На другій сторінці міститься зміст. Зміст - це остаточно відредагований план курсової роботи з вказівкою сторінок кожного розділу і параграфу в тексті (Додаток Б). На наступних сторінках номери проставляються у правому верхньому куті сторінки без крапки після цифри.

Заголовок будь-якої зі структурних частин курсової роботи не може знаходитися в кінці аркуша, після нього мають бути принаймні два рядки тексту, що знаходяться на відстані 5 мм від заголовка. Жоден заголовок не може закінчуватися крапкою. Якщо він довший одного рядка, то не слід вживати перенесення (поділу) слів.

Титульну сторінку, зміст і висновки доцільно писати й оформляти після того, як уся робота закінчена і є можливість оцінити її в цілому.

Текст курсової роботи повинен бути ретельно вичитаний, перевірений, усі знайдені помилки виправлені.

Повністю оформлену курсову роботу потрібно здати науковому керівникові на перевірку. При необхідності вона доопрацьовується згідно з його зауваженнями, а потім допускається до захисту.

4.2. Типові помилки при оформленні роботи

Особливу увагу слід звернути на типові помилки, що зустрічаються при викладі матеріалу в курсових роботах.

Декларативність, слабка аргументованість. Багато студентів приводять висловлення, цитати, не коментуючи їх, не зв'язуючи з текстом викладу. Тому, використовуючи вислови та теоретичні положення Я.А.Коменського або К.Д.Ушинського, варто показати зв'язок висунутих ними ідей із сьогоdnішнім днем. Це можна зробити, посилаючись на матеріали періодики, на приклади зі свого досвіду або спостережень. У випадку

виникнення труднощів у встановленні таких зв'язків потрібно ще раз звернутися до першоджерела, щоб засвоїти суть проблеми.

Неузгодженість понять. Часто студент бере яку-небудь тезу класика, а в підтвердження наводить факти, з ним ніяк не пов'язані. Так, підкреслюючи значення продуктивної праці у вихованні школярів, автор курсової роботи приводить цитату із застарілих державних документів або упускає реалії сьогодення.

Зайве цитування. Деякі студенти заповнюють сторінки курсової роботи численними цитатами. Треба намагатися формулювати думки своїми словами, а там, де в цьому є необхідність, підтверджувати їх цитатами, виділяючи чужі думки лапками. У цьому випадку цитата – опора на авторитет мислителя, ученого. Однак не слід зловживати такими вставками.

Дані експериментальних методик, застосованих студентом, часто подаються ним без математичної обробки і висновків. Тому слід пам'ятати, що саме ці наукові факти і складають головну цінність курсової роботи і її практичну значущість.

V. ЗАХИСТ РОБОТИ

5.1. Порядок захисту курсової роботи

1. Виступ автора (до 10 хвилин), в якому розкривається основний зміст роботи, результати експериментального дослідження, висловлюються власні пропозиції та методичні рекомендації.

2. Відповіді автора на запитання щодо досліджуваної проблеми членів комісії та присутніх на захисті студентів.

3. Оцінювання членами комісії змісту та захисту курсової роботи студента.

5.2. Оцінювання курсової роботи

При оцінці курсової роботи враховуються:

1. Науково-теоретичний рівень змісту, теоретична обґрунтованість теми, чітко розроблений науковий апарат.

2. Вироблення навичок в розробці і вирішенні наукової проблеми: вміння

самостійно працювати з літературними джерелами, виділяти й аналізувати ведучі концепції, ставити експеримент, грамотно оформляти бібліографію.

3. Використання методики науково-педагогічного дослідження, самостійний і творчий підхід до аналізу практики сучасного навчання і виховання.

4. Планомірний і систематичний характер роботи студента над темою.

5. Правильність оформлення курсової роботи і своєчасність її здачі.

Рекомендована оцінка видів навчальної діяльності студента при написанні курсової роботи

№ п/п	Критерії оцінювання курсової роботи	Максимальна кількість балів
1.	Теоретична обґрунтованість теми, чітко розроблений науковий апарат	5
2.	Аналіз ведучих концепцій при висвітленні проблеми	5
3.	Методика експериментальної роботи	20
4.	Статистична та математична обробка даних експериментальної роботи	10
5.	Самостійний і творчий підхід до аналізу практики сучасного навчання і виховання	5
6.	Планомірний і систематичний характер роботи студента над темою	5
7.	Загальне оформлення курсової роботи	3
8.	Оформлення бібліографії	2
9.	Змістовні додатки	10
10.	Своєчасність здачі курсової роботи	5
11.	Грамотний і аргументований захист курсової роботи перед комісією	20
12.	Впровадження результатів експериментальної роботи у навчально-виховний процес (при наявності відповідної довідки)	10
	Всього:	100

Додатки

Зразок оформлення титульної сторінки курсової роботи

Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини
Кафедра інформатики та інформаційно-комунікаційних технологій

КУРСОВА РОБОТА

з інформатики та методики її викладання
на тему:

**МЕТОДИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ
ЕЛЕКТРОННИХ ПІДРУЧНИКІВ У ПРОЦЕСІ
ВИВЧЕННЯ ІНФОРМАТИКИ В СТАРШИХ
КЛАСАХ**

Студента V курсу 3 групи

Напряму підготовки 7.04020301 Фізика

Додаткова спеціалізація: Інформатика

Петренка Івана Васильовича

Керівник: доцент, канд. пед. наук,

Сидоренко Андрій Іванович

Національна шкала _____

Кількість балів: _____ Оцінка: ECTS _____

Члени комісії	_____	_____
	(підпис)	(прізвище та ініціали)
	_____	_____
	(підпис)	(прізвище та ініціали)
	_____	_____
	(підпис)	(прізвище та ініціали)

м. Умань – 2013 рік

Вступ	2
Розділ 1 (Назва)	5
1.1. (Назва)	5
1.2. (Назва)	9
1.3. (Назва)	13
Розділ 2. (Назва)	16
2.1. (Назва)	16
2.2. (Назва)	19
2.3. (Назва)	19
Висновки	22
Список використаних джерел та літератури	25
Додатки	27

